

Adventsgudstjeneste i Rødding 6. dec. 2018

733 – Skyerne gråne

87 – Det første lys

78 - Blomstre som en rosegård

74 – Vær velkommen

Lad os bede sammen:

Gud,

Håbet brænder sig vej ind i kirken.

Himmellys bæres frem.

Det finder ind i os

Og skubber mørket væk.

Det får vores stemmer til at lyse og synge.

Du kærlighedens Gud, vær du det inderste blå i vores flamme. Amen

Lk. 4

Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

Herrens ånd er over mig,

fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger

og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed,

for at udråbe et nådeår fra Herren.

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.«

2. Kor. 4, 5-6

For vi prædiker ikke os selv, men Jesus Kristus som Herren og os selv som jeres tjenere for Jesu skyld. Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt.

”Jeg glæder mig i denne tid...” begynder Peters jul. Men det er ikke alle, der som Peter glæder sig i adventstiden. Det er ikke alle, der oplever, at advent og jul er en varm og glædesfyldt tid. Måske er det endda ret almindeligt at have det svært i december, kan hænde vi lige nu i kirken er 5, 10 eller 40, der savner glæden.

Og af ligeså mange grunde som vi er menneskesjæle, der har det sådan.

I hvert fald kender jeg én, der ikke glædede sig i adventstiden, og jeg kommer til at tænke på ham hvert eneste år i december, selv om han har været død i over 100 år. Han var præst, denne mand, og skulle fortælle mennesker om den store glæde, som er for hele folket, at Gud er kommet os nær for at dele vores liv.

Men dette år kunne han ikke. Det var i begyndelsen af 1880'erne, først i december - måske d. 6. ligesom i dag. Han havde sat sig ved sit skrivebord for at skrive en adventsprædiken.

Men han sad bare og stirrede ud i mørket, stirrede over på den mørke kirkegård, hvor hans kone lå under den sorte jord og tre af hans børn. De havde ligget der flere år allerede – og dette var én af de dage, hvor han ikke engang kunne tænke, at de var hos Gud. Han så kun mørket. Selv om han også havde levende børn, familie og venner.

Et par dage før havde han prædiket om adventstidens forventning, dens drømme og glæde.

Men selv mærkede han ikke noget til nogen af delene. Det var snarere som om al den tale om glæde, håb og drømme havde åbnet sorgens og savnets rum i ham. Og han havde ingen døre at lukke dem i med igen.

Så han sad bare der og stirrede ud gennem de tilisede ruder og tænkte, at man da også kunne gå ud der i sneen og lægge sig til at sove. Det ville være så nemt.

Heldigvis er der langt fra tanke til handling, når man tænker den slags – som vel de fleste mennesker gør på et eller andet tidspunkt i deres liv. I stedet for at lægge sig til at dø i en snedrive, tog han fat om pennen, der lå på bordet foran ham

– han havde før skrevet sig ud af fortvivlelsen. Og var faktisk også digter, Jens Christian Hostrup hed han, havde tilmed skrevet både komedier, lystspil og muntre romaner.

Men nu sad han bare med pennen i hånden. Blækket dryppede ned på papiret og efterlod en sort klat.

Adspredt dyppede han endnu engang i blækket og begyndte at tegne kruseduller på det hvide papir. Men så kom der et ord, hans hånd skrev det ligesom af sig selv.

”Mørke” skrev han. Og bagefter ”skygge”, og så ”død”.

Ikke særligt opløftende kan man roligt sige.

Der var en smule blæk tilbage, førend han måtte dyppe igen og med det skrev han ”jul”. Det var trods alt et fremskridt.

Længere kom han ikke, for det bankede det på døren. Pigen meldte, at der stod en dreng udenfor. Hun havde bedt ham gå, men han ville ikke. På det bestemteste havde han holdt på, at han ville tale med præsten. Med ham selv som han sagde.

Drengen var vel omkring ti år gammel; han tog sin slidte lue af og bukkede, da han trådte ind. Derefter så han på præsten med sine blå barneøjne. Hans bedstemor lå for døden, forklarede han. Og hun skulle ikke gå herfra uden at have modtaget den hellige nadver.

Så måtte Hostrup følge med. Han havde ikke lyst, han var dødtræt, men værre var, at han ikke syntes, han havde andet end mørke og håbløshed at give den døende. Men det var nu engang hans arbejde, han skulle afsted, og undertiden er det nåden, at der er noget, man skal og nogen, der kræver én. Han greb sit berettelsessæt med brød og vin og fulgte efter drengen ud i de kolde gader.

Da de kom ind i den fattige stue, lå bedstemoderen som om hun sov. De satte sig ved hendes seng, men det var drengen, der måtte sige, at nu skulle de synge; det skulle være Blomstre som en rosegård, for den holdt bedstemoren så meget af. – Da de kom til 3. vers, åbnede hun de gamle øjne; og selv om hun lå på sit yderste var der var der en livfuld glæde i dem. Ja, de mere end det, de lyste, hendes øjne lyste.

Da bedstemoren havde fået brødet og vinen i Jesu navn og de også havde sunget Vær Velkommen Herrens år, prøvede hun at sige noget. Det var vanskeligt at høre. Hostrup måtte have sit øre helt hen til hendes tandløse mund. Da hørte han det. "Af mørke skal lys skinne frem", hviskede hun. "lys".

Med ét strålede hendes ansigt som om hun så noget, ingen andre så. Og så var hun død.

Hostrup mærkede, at han græd.

Men samtidig var der en mærkelig forklarelse over det hele. Som om han og drengen var med i noget helligt og stort, som om Gud med ét var kommet helt tæt på med sit lys. Endda selv om han ikke havde kunnet gøre noget – det var drengen der havde sagt, hvad der skulle ske – og skønt han en time tidligere havde været i tvivl om, hvorvidt han overhovedet troede på Gud eller gad leve.

Drengen græd ikke. "Godt vi nåede det," sagde han bare og lukkede den dødes øjne.

-

Da Hostrup kom hjem, satte han sig atter ved skrivebordet med pennen.

Ordene mørke, død skygge stod på papiret og råbte imod ham. Og jul. Og den sorte blækklat. Da begyndte han at skrive.

Julebudet til dem, der bygge, skrev han
 Her i mørket og dødens skygge,
 Det er det lys, som, aldrig slukt,
 Jager det stigende mulm på flugt,
 Åbner udsigten fra det lave,
 Trøster mildelig mellem grave.

4 vers blev det til, førend han standsede. Det tog ikke lang tid, det ligesom løb ham i pennen. Fire vers om juletrøst til sørgende og forladte, til fortvivlede og ulykkelige.

-

Af mørke skal lys skinne frem, netop af mørke, det var sådan det var. Ellers havde han jo ikke haft nødt at komme Vorherre Jesus Kristus.

Først da slog det ham, at drengen måtte have boet alene med sin bedstemor, han havde været så optaget af sin egen elendighed. Men nu rejste han sig, greb frakke og hat og gik tilbage til huset, som han havde forladt kort inden.

Af mørke skal lys skinne frem.
Amen